

РЕШЕНИЕ

№ 2000

гр. София, 26.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12132** по описа за **2020** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на Комисия за финансов надзор /КФН/, с адрес в [населено място] срещу Решение № 20240957/ 02.11.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав по нахд № 20730/2018г., с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-1001/25.10.2018 г., издадено от член на Комисията за финансов надзор /КФН/, изпълняващ правомощията на заместник-председател, ръководещ направление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл.644, ал.2, предл.2, вр. ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането /КЗ/, на [фирма] / [фирма]/ е наложено административно наказание - „имуществена санкция“ в размер на 2000 лева за нарушение на чл.20. ал.2 от Наредба № 49/16.10.2014г. за задължителното застраховане по застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и „Злополука“ на пътниците в средствата за обществен превоз.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение. Неправилен бил изводът на съда, че в АУАН и НП не били посочени обективните признаци на нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството. Приложима в случая била Методика за изчисляване на обезщетенията по заведени претенции по застраховки „Гражданска отговорност“ на

автомобилистите, която не била съобразена.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от процесуален представител на касатора. Оспорва се касационната жалба на / [фирма] . Иска се присъждане на разноски.

Ответникът по касационната жалба на КФН - [фирма], редовно призован, не се представлява.

Срещу Решение № 20240957/ 02.11.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав по нахд № 20730/2018г. е подадена и жалба от / [фирма].

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява доводи за основателност и доказаност на жалбата на КФН.

Предмет на касационно оспорване е Решение №20240957/ 02.11.2020 г., постановено по нахд № 20730/2018г. по описа на СРС, НО, 97-ми състав. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63, ал.1 от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност.

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 23.03.2018 г. в „ЗД Б. И.“ Ад е предявена претенция № [ЕГН] от П. Й. Х., по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Преписката е образувана по повод на настъпило застрахователно събитие – ПТП на паркинг, вследствие на което са причинени увреждания на лек автомобил, марка и модел „Рено М.“, с рег. [рег.номер на МПС] , и на основание сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с полица № VG/02/118000818328 със срок на покритие от 14.03.2018 г. до 13.03.2019 г. включително. На 23.03.2018 г. увреденото лице е представило необходимите доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията. На 26.03.2018 г. е извършен оглед на автомобила и е съставен опис на констатираните нарушения.

С писмо от 18.07.2018г. на заместник - председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ на [фирма] са дадени указания да представя доказателства, че е определено и изплатено обезщетение при спазване на Методиката. С писмо от 26.07.2018 г. [фирма] представило в КФН писмени доказателства, удостоверяващи доплащане на сумата от 40.50 лв. по претенция № [ЕГН].

След извършване на проверка на представените документи актосъставителката А. установила, че обезщетението по претенцията е определено в нарушение на изискванията на Методика за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства, по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите /Методиката/ по отношение на няколко параметри. За нарушението е съставен акт за установяване на административно нарушение и въз основа на него е издадено оспореното НП.

Застрахователното дружество е наказано за неизпълнение на задължение по чл. 20,

ал. 2 от Наредба № 49 от 16.10.2014 г. за задължителното застраховане по застраховки "Гражданска отговорност" на автомобилистите и "Злополука" на пътниците в средствата за обществен превоз, обявено за нарушение по чл.644, ал.1 от КЗ.

За да отмени обжалваното НП СРС е приел, че и АУАН, и НП не съдържат релевантни за нарушението обстоятелства, тъй като не е посочено какъв е следвало да бъде размера на застрахователното обезщетение по предявената претенция, какво е следвало да бъде количеството материали, стойността на разходите за ползване на бояджийска камера, в случай че са спазени сочените изисквания на Наредбата, КЗ и методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС. Липсата на тази конкретизация според СРС създава неяснота, която нарушава правото на защита на наказаното лице.

Решението е правилно.

В разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН са регламентирани задължителните реквизити на АУАН като съгласно т.4 в него следва да се съдържа описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено. Съответно разпоредбата на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, регламентираща задължителните реквизити на НП, изисква в него да е описано нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават.

В конкретния случай с АУАН е повдигнато обвинение за извършено административно нарушение – на разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от Наредба № 49/16.10.2014 г., съответно с процесното НП е наложено наказание за това нарушение.

Правилна е преценката на районния съд, че в случая правото на защита на наказаното лице е нарушено, тъй както в АУАН, така и в НП, в нарушение на изискванията на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, се съдържа само най-общо описание на констатираните несъответствия, на които е базирана преценка на административно наказващият орган за извършено административно нарушение като те са посочени по групи, но липсват конкретни стойности – установени от застрахователя и установени от контролния орган, за да може да бъде извършена преценка за съответствие на изводите му с доказателствата по делото.

По изложените съображения, поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл. 218, ал.2 от АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Жалбата на [фирма] срещу Решение № 20240957 от 02.11.2020 г. по нахд № 20730/2018 г. по описа на СРС следва да се остави без разглеждане, тъй като липсва правен интерес от оспорване на позитивно решение в полза на оспорващия. Наказателното постановление, което е обжалвано пред районния съд, е отменено т.е. претенцията на дружеството е изцяло уважена. Наличието на правен интерес е абсолютна положителна процесуална предпоставка за разглеждане на жалбата по същество и при нейната липса, същата като недопустима следва да бъде оставена без разглеждане, а образуваното производство прекратено.

При този изход на делото искането на КФН за присъждане на разноски е неоснователно. Ответникът не е претендирал разноски.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, СЪДЪТ

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20240957 от 02.11.2020 г. по нахд № 20730/ 2018 г. по описа на СРС, НО, 97-ти състав.

ОСТАВЯ без разглеждане жалбата на [фирма] срещу Решение № 20240957 от 02.11.2020 г. по нахд № 20730/ 2018 г. по описа на СРС, НО, 97-ти състав и ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част.

Решението, в частта за прекратяване на производството по делото подлежи на обжалване с частна жалба пред ВАС в 7-ем дневен срок, от получаване на съобщението.

В останалата част решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.